EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 21.2.2023
COM(2023) 103 final

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Den gemensamma fiskeripolitiken i dag och i morgon: en pakt för fisket och haven för en hållbar, vetenskapsbaserad, innovativ och inkluderande fiskeförvaltning

{SWD(2023) 103 final}

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Den gemensamma fiskeripolitiken i dag och i morgon: en pakt för fisket och haven för en hållbar, vetenskapsbaserad, innovativ och inkluderande fiskeförvaltning

1. INLEDNING

Målet för den gemensamma fiskeripolitiken är att säkerställa långsiktig hållbarhet för fiske och vattenbruk, tillgänglighet för livsmedel och en skälig levnadsstandard för fiske- och vattenbrukssamhällen. Här ingår alla som är involverade i hela värdekedjan, och syftet är att bevara kustsamhällenas socioekonomiska struktur.

Genom att kombinera miljömässiga, sociala och ekonomiska hållbarhetsmål var den gemensamma fiskeripolitiken en föregångare till den europeiska gröna given[1] och dess tillhörande strategier[2]. Den europeiska gröna given stärkte i sin tur den gemensamma fiskeripolitikens strategi och betonade fiskets och vattenbrukets tredubbla bidrag till ekonomin och sysselsättningen i kustområdena, livsmedelstryggheten i EU och skyddet av den marina miljön.

I dag står våra hav och deras rika biologiska mångfald, som den socioekonomiska strukturen är beroende av, inför många komplexa utmaningar. De drabbas av effekterna av havsrelaterade verksamheter, föroreningar (t.ex. näringsberikning och främmande ämnen, marint skräp, inklusive plast och mikroplast, undervattensbuller osv.) och klimatförändringar (såsom spridning av främmande arter). Den gemensamma fiskeripolitiken och fiskerisektorn måste göra sin del, men kan inte hantera dessa utmaningar på egen hand. Lika viktigt är att hantera effekterna av andra påfrestningar orsakade av mänskliga aktiviteter än fiske på den marina miljön och underlätta återställandet av friska hav, som EU:s fiskare och kustsamhällen är beroende av.

Detta kräver en integrerad strategi som är förenlig med andra politikområden, såsom miljö-, jordbruks- och energipolitiken. Genomförandet av alla delar av den europeiska gröna given, särskilt handlingsplanen för nollförorening[3], är avgörande i detta avseende. Exempelvis har eutrofiering och föroreningar i Östersjön haft allvarliga konsekvenser för hållbarheten i den marina miljön, bland annat för fiskbestånden. Det är tydligt att det inte räcker med enbart fiskeförvaltningsåtgärder för att förbättra situationen. Aktörer inom olika politikområden har därför gått samman för att hantera gemensamma utmaningar, vilket framgår av

---

1 Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén *Den europeiska gröna given* COM(2019) 640 final.

2 Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén *Från jord till bord-strategin för ett rättvisare, hälsosammare och miljövänligare livsmedelssystem*, COM(2020) 381 och meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén *EU:s strategi för biologisk mångfald för 2030 Ge naturen större plats i våra liv*, COM(2020) 380.

3 Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén *Vägen till en frisk planet för alla – EU-handlingsplan: Med sikte på nollförorening av luft, vatten och mark* (COM(2021) 400 final).

undertecknandet av förklaringen från konferensen Our Baltic[4]. I Medelhavet och Svarta havet är föroreningarnas negativa effekter på den marina miljön särskilt oroande. I detta avseende kommer Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM) att utarbeta en regional anpassningsstrategi för att hantera de potentiella effekterna av föroreningar, inbegripet plastföroreningar, samt undervattensbuller och övergivna, förlorade eller på annat sätt kasserade fiskeredskap, liksom näringsämnen och främmande ämnen.

Syftet med detta meddelande är att rapportera om hur den gemensamma fiskeripolitiken fungerar, i enlighet med artikel 49 i förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken, och att fastställa en vision och en väg mot ett hållbart och resilient fiske i framtiden. Meddelandet kompletterar handlingsplanen om att skydda och återställa marina ekosystem för hållbart och resilient fiske[5] (nedan kallad *den marina handlingsplanen*) och meddelandet om energiomställningen inom EU:s fiskeri- och vattenbrukssektor[6] (nedan kallat *energiomställningsinitiativet*), som fastställer och rangordnar de konkreta åtgärder som krävs för att hantera specifika fiske-, miljö- och klimatutmaningar. Genom en riktad rapport tillhandahålls dessutom en omfattande bedömning av den gemensamma marknadsordningen[7].

Detta meddelande bör läsas tillsammans med det åtföljande arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, som ger mer detaljerade insikter om det aktuella läget för genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken med utgångspunkt i en omfattande samrådsprocess som genomförts sedan december 2021, olika studier, resolutioner från Europaparlamentet samt synpunkter från rådet och medlemsstaterna.

2. EGENMAKT FÖR MÄNNISKOR I FISKE- OCH VATTENBRUKSSAMHÄLLEN

Fiske och vattenbruk är yrken med lång tradition som är djupt rotad i det europeiska kulturarvet. Enligt den årliga ekonomiska rapporten om EU:s fiskeflotta[8] var över 124 630 fiskare sysselsatta inom EU:s kommersiella fiske under 2020, vilket motsvarar 82 272 heltidsekvivalenter. Enligt den senaste ekonomiska rapporten om vattenbruket i EU uppskattades antalet anställda och heltidsekvivalenter i EU:s vattenbrukssektor till 69 000 respektive 39 000 under 2018[9]. Både fiske och vattenbruk bidrar till att säkra en mängd olika livsmedel och skapar sysselsättning i många kustsamhällen. Därför bör politikens sociala dimension ägnas särskild uppmärksamhet.

---

4 https://commission.europa.eu/system/files/2020-09/ministerial_declaration_our_baltic_conference.pdf

5 Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén *EU:s handlingsplan: Skydda och återställa marina ekosystem för ett hållbart och resilient fiske*, COM(2023) 102.

6 Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén *On the Energy Transition of the EU Fisheries and Aquaculture sector*, COM(2023) 100 final (inte översatt till svenska).

7 Rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet - *Implementation of Regulation (EU) No 1379/2013 on the common organisation of the markets in fishery and aquaculture products*, COM(2023) 101 (inte översatt till svenska).

8 Europeiska kommissionen, gemensamma forskningscentrumet, vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen, *The 2022 annual economic report on the EU fishing fleet (STECF 22-06)*, Virtanen, J. (redaktör), Guillen, J. (redaktör), Prellezo, R. (redaktör), Sabatella, E. (redaktör), Europeiska unionens publikationsbyrå, 2022.

9 Europeiska kommissionen, vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF) – EU:s vattenbrukssektor – ekonomisk rapport 2020 (STECF-20-12). EUR 28359 EN, Europeiska unionens publikationsbyrå, Luxemburg, 2021

I från jord till bord-strategin erkänns den starka kopplingen mellan friska människor, sunda samhällen och en frisk planet samt behovet av att säkerställa primärproducenternas försörjning för att framgångsrikt övergå till ett hållbart livsmedelssystem i EU. Hållbara arbetstillfällen för fiskare och vattenbruksproducenter samt alla som ingår i värdekedjan är därför beroende av en hållbar användning av de akvatiska resurserna. Det behövs en integrerad analys av den sociala dimensionen av EU:s fiske, så att uppgifter om sysselsättning, kön, yrkesutbildning eller människors beroende av fiskeverksamheter kan beaktas mer effektivt av beslutsfattarna när de föreslår bevarandeåtgärder inom fiskeförvaltningen.

Generationsskiftet är avgörande om vi vill säkerställa en livskraftig framtid för EU:s fiskeri-, vattenbruks- och beredningssektor och kustsamhällen. Detta kan dock endast ske om sektorn uppfattas som attraktiv, om svåra arbetsvillkor förbättras genom innovation, om den marina miljön hålls ren och frisk med bevarad biologisk mångfald och om våra samhällen inser vikten av den professionalism och de tjänster som fiskare och vattenbruksproducenter tillhandahåller. Fisket måste framställas som ett attraktivt yrkesval, där fiskare ses som ”havets beskyddare”. Möjligheten att vistas mycket utomhus eller till innovativa arbetsupplägg, såsom att koppla produktionen till direktförsäljning eller turism, bör också betonas. På samma sätt är det mycket viktigt att stärka och öka erkännandet av kvinnors viktiga roll i hela EU:s värdekedja för fisk och skaldjur, från generering av välstånd och sysselsättning till hållbar användning och bevarande av akvatiska resurser.

Den gemensamma fiskeripolitiken tillhandahåller verktyg som kan bidra till att göra fisket och vattenbruket mer attraktivt som yrke. En hållbar fiskeförvaltning säkerställer till exempel långsiktig tillgång till sunda fiskbestånd, vilket är en förutsättning för en stabil verksamhet. Den gemensamma fiskeripolitiken ger också producentorganisationerna en framträdande roll, vilket gör det möjligt för dem och deras medlemmar att utveckla skräddarsydda åtgärder och stärka aktörernas plats i den övergripande värdekedjan. Dessutom möjliggör beaktandet av socioekonomiska effekter i förvaltningsbeslut en skälig levnadsstandard för dem som är beroende av fisket. EU:s budget, särskilt Europeiska havs-, fiskeri- och vattenbruksfonden (EHFVF)[10] och dess lokalt ledda utveckling, ger betydande ekonomiskt stöd[11] för att förbättra säkerhet och arbetsvillkor, utveckla färdigheter, utbyta kunskap och göra sektorn mer resilient överlag.

Annan EU-politik är av betydelse när det gäller att bevara sektorns attraktionskraft och på så sätt säkerställa en gynnsam framtid för de europeiska fiske- och vattenbrukssamhällena. Utöver den gemensamma fiskeripolitiken följer EU:s lagstiftning ambitiösa internationella standarder för säkerhet och arbetsvillkor inom fiskerisektorn, inbegripet utbildning för besättningsmedlemmar på fiskefartyg[12], insatser för att utrota modernt slaveri, olagligt, oreglerat och orapporterat fiske (IUU-fiske) samt främjande av utarbetandet av sociala standarder i hela världen. Dessa insatser främjar internationellt samarbete[13] och bidrar till lika

[10] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1139 av den 7 juli 2021 om Europeiska havs-, fiskeri- och vattenbruksfonden och om ändring av förordning (EU) 2017/1004.

[11] 10 % av det totala gemensamma EHFVF-avslaget.

[12] Antagen inom ramen för Internationella arbetsorganisationen (ILO) eller Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), t.ex. konventionen om normer för utbildning, certifiering och vakthållning för personal ombord på fiskefartyg (STCW-F-konventionen).

[13] EU:s deltagande är avgörande inom Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) samt Förenta nationerna och dess fackorgan, däribland FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO), för att

villkor på global nivå och en rättvis konkurrens med länder utanför EU. De främjar också en hög ambitionsnivå för hållbar utveckling av fiskeri- och vattenbruksmarknaderna i frihandelsavtal.

Alla aktörer på området bidrar till fiskets och vattenbrukets lönsamhet och attraktionskraft. Sektorn måste använda alla tillgängliga verktyg för att åstadkomma förändring genom innovation, investeringar, samarbete och diversifiering. I synnerhet kommer kompetenshöjning genom grundläggande och livslångt lärande samt utbildning, i enlighet med de mål som fastställts inom ramen för Europaåret för kompetens[14], att göra fiskare och vattenbrukare mer effektiva och resilienta och mindre utsatta för olycksrisker. Att modernisera sektorn och öppna den för mer omfattande sociala tjänster är avgörande för att öka dess attraktionskraft, särskilt för den unga generationen.

Kommissionen

- **kommer mellan våren 2023 och sommaren 2024 att genomföra** ett EU-omfattande inkluderande och framåtblickande projekt om framtidens fiskare, i syfte att planera för yrkesfiskarnas avgörande roll i samhället, utöver att tillhandahålla fisk och skaldjur av hög kvalitet med ett relativt lågt koldioxidavtryck. På grundval av kvalitativa intervjuer på plats kommer projektet att sammanfatta de trender, möjligheter och hot som är avgörande för fiskerisektorns attraktionskraft. Projektet kommer särskilt att omfatta
    - de faktorer och trender som påverkar fiskerisektorns långsiktiga hållbarhet och lönsamhet samt fiskesamhällenas välbefinnande (t.ex. effekterna av klimatförändringar, föroreningar och förlusten av biologisk mångfald, den gröna och den digitala omställningen, kompetens, åldrande arbetskraft, marknads- och handelsutveckling),
    - yrkesfiskarnas identitet och roll bortom deras kärnverksamhet, särskilt när det gäller bevarande och återställande av den marina miljön, miljöturism och lokal utveckling av kustområdena,
    - de utmaningar och möjligheter som följer av samarbete och synergier mellan fiskare och andra aktörer på sjöfartsområdet, särskilt inom havsplanering, utbyggnaden av förnybar energi, organisering av leveranskedjan för fisk och skaldjur, den cirkulära ekonomin samt diversifiering i en större kontext av den hållbara blå ekonomin.

  Projektets resultat kommer att bidra till utformningen av den framtida politiken och till utvecklingen av affärsstrategier för fiskerisektorn.

- Kommissionen uppmanar **medlemsstaterna att från och med 2023** använda **bottom-up-strategin** som gör det möjligt för lokala fiskesamhällen att hantera sociala utmaningar och behov **genom lokalt ledd utveckling** inom ramen för EHFVF-programmen för 2021–2027.

- Kommissionen ber **forskarsamhället**, särskilt den vetenskapliga, tekniska och

styra det ambitiösa beslutsfattandet inom ramen för regionala fiskeriförvaltningsorganisationer och på regional internationell nivå i Nordostatlanten, samt på bilateral nivå inom ramen för partnerskapsavtal om hållbart fiske och andra bilaterala eller trilaterala avtal med länder utanför EU.

[14] Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om ett Europaår för kompetens 2023, COM(2022) 526.

ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF), att vidareutveckla de **sociala indikatorer** som ska användas vid analysen av socioekonomiska rapporter. Detta kommer att ligga till grund för framtida förslag om fiskeförvaltning och bevarandeåtgärder samt förbättra bedömningen av de sociala och sysselsättningsrelaterade konsekvenserna av sådana åtgärder. Det kommer också att bidra till att fastställa planeringen av de resurser och investeringar som behövs för att främja sektorns attraktionskraft.

- **Kommissionen kommer efter antagandet av den reviderade internationella konventionen om normer för utbildning, certifiering och vakthållning för personal ombord på fiskefartyg (STCW-F) att överväga att föreslå ett direktiv för att säkerställa att konventionen införlivas korrekt** i EU:s rättsordning, och hjälpa medlemsstaterna att påskynda ratificeringen av Internationella arbetsorganisationens (ILO) och Internationella sjöfartsorganisationens (IMO) konventioner.

3. BIDRA TILL ATT SKYDDA PLANETEN

Genom den gemensamma fiskeripolitiken har EU inrättat en stabil rättslig ram för fiskeförvaltning. Under de senaste 50 åren har den legat till grund för utarbetandet av höga standarder för bevarande och förvaltning av levande marina resurser och varit bidragande till skyddet av den marina miljön.

I den gemensamma fiskeripolitiken fastställs tydliga mål för en hållbar förvaltning av fiskbestånden. Den grundar beslutsfattandet på kraftfulla och internationellt erkända vetenskapliga utlåtanden, samlar in ett brett spektrum av data och tillhandahåller bättre modelleringskapacitet som bidrar till förslag om fiskemöjligheter. Förvaltningen av fiskeflottan ger en långsiktig balans mellan fiskekapacitet och fiskemöjligheter. Medlemsstaterna och berörda parter är nära involverade i fiskeförvaltningen och beslutsfattandet sker på grundval av regionala överväganden och särdrag. Politiken förstärks av ett robust system för kontroll, inspektion och tillsyn som omfattar bekämpning av IUU-fiske genom kontrollförordningen[15] och IUU-förordningen[16], samtidigt som EHFVF uppmuntrar och ger ekonomiskt stöd till uppnåendet av politiska mål.

Snart tio år efter genomförandet av den reformerade gemensamma fiskeripolitiken ser vi konkreta framsteg mot ett mer hållbart fiske. Yrkesfiskare, det civila samhället och medlemsstaterna har bidragit till att återuppbygga många kritiska fiskbestånd, t.ex. beståndet av kummel i Iberiska havet och Atlanten samt havsabborre, och har hjälpt till att bromsa minskningen av bestånden i Medelhavet och Svarta havet. Samtidigt krävs ytterligare

[15] Rådets förordning (EG) nr 1224/2009 av den 20 november 2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs, om ändring av förordningarna (EG) nr 847/96, (EG) nr 2371/2002, (EG) nr 811/2004, (EG) nr 768/2005, (EG) nr 2115/2005, (EG) nr 2166/2005, (EG) nr 388/2006, (EG) nr 509/2007, (EG) nr 676/2007, (EG) nr 1098/2007, (EG) nr 1300/2008, (EG) nr 1342/2008 och upphävande av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1627/94 och (EG) nr 1966/2006.

[16] Rådets förordning (EG) nr 1005/2008 av den 29 september 2008 om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1936/2001 och (EG) nr 601/2004 samt om upphävande av förordningarna (EG) nr 1093/94 och (EG) nr 1447/1999

framsteg och en höjning av ambitionsnivån för att fullt ut uppnå den gemensamma fiskeripolitikens mål för miljömässig hållbarhet.

Skydd av marina ekosystem och resurser

Fiskeverksamheten fortsätter att inverka negativt på de marina ekosystemen, särskilt genom störningar på havsbotten, bifångst av känsliga arter och effekter på marina näringsvävar. Dessa effekter, som tas upp i detalj i den marina handlingsplanen, kombineras med effekterna av klimatförändringar och andra påfrestningar från mänsklig verksamhet. Samtidigt är de marina ekosystemens dåliga status också ett direkt hot mot fiskeresursernas och vattenbrukets hållbarhet och därmed sammanhängande ekonomiska verksamheter samt mot välbefinnandet för de samhällen som är beroende av dem.

Förändringar i ekosystemens tillstånd påverkar fiskbeståndens produktivitet på kort, medellång och lång sikt. På kort sikt medför de också en ökning av chocker orsakade av exempelvis värmeböljor till havs, havsförsurning, reproduktionsproblem, giftig algblomning, parasiter eller syrebrist. Dessa förändringar och chocker kan leda till att fiskbestånden kollapsar eller tvingas att flytta till nordliga, djupare och kallare vatten, ofta i områden utanför EU. Plast, mikroplaster och andra föroreningar från mänsklig verksamhet till havs och på land (t.ex. jordbruk, fiske, industri, sjöfart, avloppsvatten) inverkar också negativt på de marina ekosystemen, och följaktligen på fiskeri- och vattenbruksnäringen. De kombinerade effekterna av dessa utmaningar är av aldrig tidigare skådad omfattning. Med tanke på den osäkerhet som framtidens klimatförhållandena ger upphov till och behovet av ytterligare forskning är det svårt att fullt ut bedöma och förstå dessa effekter, vilket försvårar situationen.

Förutom att hantera de icke-fiskerirelaterade påfrestningarna på den marina miljön krävs ett fullständigt och kraftfullt genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken för att effektivt hantera dessa utmaningar, särskilt genom att stärka datainsamlingen och forskningen, fortsätta att sträva efter evidensbaserat beslutsfattande och säkerställa enhetlig och effektiv kontroll och tillsyn. Detta innebär också, vilket återspeglas i den marina handlingsplanen, att de mest relevanta åtgärderna för att minska fiskets inverkan på den marina miljön måste prioriteras. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt följande:

- Uppnå ”maximal hållbar avkastning”

Med principen om maximal hållbar avkastning[17] har den gemensamma fiskeripolitiken antagit ett operativt, mätbart och vetenskapligt baserat mål för fiskeförvaltning. Att återuppbygga bestånden till, och över, nivåerna för maximal hållbar avkastning kan minska de negativa effekterna på de marina ekosystemen, öka fiskeflottornas lönsamhet och minska deras koldioxidutsläpp. EU strävar också efter maximal hållbar avkastning i internationella avtal, såsom FN:s mål för hållbar utveckling. I områden där maximal hållbar avkastning har genomförts har bestånden återhämtat sig och fångsterna och inkomsterna har ökat, samtidigt som de negativa effekterna på den marina miljön har minskat. Under de senaste åren har allt fler bestånd nått hållbara nivåer, med särskilt goda resultat i Nordostatlanten. Det krävs dock ytterligare insatser. I Medelhavet är situationen fortfarande oroväckande och framstegen sker alltför långsamt, medan den senaste tidens förbättringar i Östersjön har backat på grund av

[17] Maximal hållbar avkastning är det i teorin högsta balanserade genomsnittliga uttag som fortlöpande kan göras ur ett bestånd under rådande genomsnittliga miljöförhållanden utan att detta avsevärt påverkar fortplantningsprocessen (artikel 4.1.7 i förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken).

andra påfrestningar på miljön och de marina ekosystemen[18]. Det är mycket viktigt att fortsätta och påskynda arbetet med att återuppbygga och hålla fiskbestånden över nivåerna för maximal hållbar avkastning.

- Stärka ekosystemansatsen genom bättre forskning

Forskarsamhällets arbete är utgångspunkten för att hantera miljöutmaningarna för de marina ekosystemen, fisket och vattenbruket. Forskning hjälper beslutsfattare att nå fram till välgrundade beslut och fullt ut genomföra ekosystemansatsen i fiskeri- och vattenbruksförvaltningen, som är en av den gemensamma fiskeripolitikens huvudprinciper. Detta innebär att ta hänsyn till de olika typerna av mänsklig påverkan och förvaltningssystem vid användningen av naturresurser och den marina miljön, och omvänt, hur tillståndet för naturresurserna påverkar fiskerisektorn.

För att uppnå långsiktig hållbarhet i användningen av marina resurser, även ur socioekonomisk synvinkel, måste de vetenskapliga utlåtanden som förvaltningsbesluten grundar sig på återspegla de marina ekosystemens fullständiga komplexitet[19], samt de kumulativa effekterna av påfrestningar och begränsningsåtgärder. Det är därför nödvändigt att fortsätta ansträngningarna för att förbättra kunskapen och datainsamlingen, så att de vetenskapliga utlåtandena kan ta hänsyn till de marina ekosystemens hela sammanhang. Detta kommer att bidra till bedömningarna av huruvida man ska öka antalet bestånd som förvaltas inom ramen för fleråriga kvoter.

Förbättrad datainsamling stärker ständigt det evidensbaserade beslutsfattandet[20]. Internationella havsforskningsrådet (Ices) har redan tagit hänsyn till ekosystemaspekter i sina vetenskapliga utlåtanden. Det tillhandahåller till exempel ekosystemöversikter[21] för varje ekodistrikt[22].

- Effektiv kontroll och tillsyn av kommersiellt fiske och fritidsfiske

För att uppnå den gemensamma fiskeripolitikens hållbarhetsmål är det viktigt att beakta effekterna av all verksamhet, både kommersiell verksamhet och fritidsverksamhet, och att säkerställa effektiv kontroll och tillsyn från medlemsstaternas sida. I kontrollförordningen fastställs detaljerade regler, särskilt för flottorna för yrkesmässigt fiske. Detta gäller i mindre utsträckning för fritidsfiske.

I den gemensamma fiskeripolitiken hänvisas till fritidsfiskets potentiella betydande inverkan på fiskresurserna och betonar behovet av att medlemsstaterna säkerställer att fritidsfisket

---

18 Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet *Mot ett mer hållbart fiske i EU: lägesrapport och riktlinjer för 2023*, COM(2022) 253.

19 Med samspelet mellan olika arter och ekosystemprocesser och en rad påfrestningar från olika former av mänsklig verksamhet.

20 STECF 22-07 - Eval 2021 ARs DCF and data transmission.pdf – ramen för insamling av data – Europeiska kommissionen (europa.eu)

21 https://www.ices.dk/advice/ESD/Pages/Ecosystem-overviews.aspx

22 Ices använder ekodistrikt som rumsliga enheter för att sammanställa bevisen för ekosystemansatsen. Ices ekodistrikt bygger på biogeografiska och oceanografiska särdrag och befintliga politiska, sociala, ekonomiska och förvaltningsmässiga områden. De utvecklas genom en upprepad samrådsprocess mellan forskare och berörda parter under ledning av Ices rådgivande kommitté.

”bedrivs på ett sätt som är förenligt med målen för den gemensamma fiskeripolitiken”[23]. Förvaltningen av fritidsfisket kräver en fullständig bild av hur denna verksamhet påverkar fiskbestånden och ekosystemen. Den måste också beakta den särskilda karaktären hos sådant fiske och ta hänsyn till annan EU-lagstiftning som är tillämplig på denna verksamhet.

Insamling av tillförlitliga och enhetliga data är fortfarande en stor utmaning, vilket gör det svårt för kommissionen att bedöma fritidsfiskets inverkan på specifika bestånd och utarbeta lämpliga åtgärder. I kommissionens förslag[24] till översyn av kontrollförordningen, som för närvarande förhandlas fram med medlagstiftarna, införs ett allmänt krav på att övervaka antalet fritidsfiskare genom ett licensierings- eller registreringssystem samt ett krav på ett system för datainsamling eller fångstregistrering för alla fritidsfångster, i syfte att förbättra kontrollen och övervakningen.

- Innovation och finansiering

Det finns redan en rad banbrytande projekt och strategier bland fiskare som syftar till att minska föroreningar och utsläpp av växthusgaser samt hantera klimatförändringarnas effekter. Vissa fokuserar på att testa och använda innovativa lösningar på plats, såsom biologiskt nedbrytbara nät, rep och redskapskomponenter, insamling av marint skräp[25] eller åtgärder för att förebygga föroreningar. EU har också infört bestämmelser för att förbättra den cirkulära designen och övervakningen av fiskeredskap[26], i syfte att uppmuntra till återanvändning och underlätta materialåtervinning, och samarbetar med standardiseringsorgan för att genomföra dem.

Lika viktigt kommer det att vara att utveckla fiskefartyg som är betydligt mer energieffektiva och rustade för kraven på energineutralitet, och fiskemetoder som begränsar skadorna på den marina biologiska mångfalden. Dessutom måste man på ett övergripande plan säkerställa att fiskeverksamheten har en begränsad inverkan på de marina ekosystemen och inte förvärrar klimatförändringarna. Därigenom kommer ekosystemen att bättre kunna hantera klimatförändringarnas effekter.

- Ökad politisk samstämmighet

---

[23] Skäl 3 i förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken.

[24] Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 1224/2009, och om ändring av rådets förordningar (EG) nr 768/2005, (EG) nr 1967/2006 och (EG) nr 1005/2008 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1139 vad gäller fiskerikontroll, COM(2018) 368 final.

[25] Till exempel projektet Fishing for Litter, som illustrerar ett mer allmänt sätt för fiskare att bidra till att skapa en friskare havsmiljö, utöver deras traditionella fiskeverksamhet. Det ger dem större möjligheter att samla in och bortskaffa avfall på ett säkert sätt, inklusive avfall som fångats i näten vid ordinarie fiskeverksamhet, när de når hamnarna.

[26] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/883 av den 17 april 2019 om mottagningsanordningar i hamn för avlämning av avfall från fartyg, om ändring av direktiv 2010/65/EU och upphävande av direktiv 2000/59/EG (Text av betydelse för EES) och kommissionens genomförandebeslut (EU) 2021/958 av den 31 maj 2021 om fastställande av formatet för rapportering av uppgifter om fiskeredskap som innehåller plast som släppts ut på marknaden och om uttjänta fiskeredskap som samlats in i medlemsstaterna och av formatet för kvalitetskontrollrapporten i enlighet med artiklarna 13.1 d och 13.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/904.

Det behövs större samstämmighet mellan genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken och EU:s miljölagstiftning, särskilt ramdirektivet om en marin strategi[27], fågeldirektivet[28] och habitatdirektivet[29]. Mer allmänt omfattar detta målen och resultaten av strategin för biologisk mångfald för 2030 och från jord till bord-strategin.

Strategin för biologisk mångfald innehåller viktiga åtaganden för att effektivt skydda 30 % av EU:s hav och strikt skydda en tredjedel av detta området i syfte att återställa marina ekosystem till förmån för människor och klimat, och skydda känsliga arter och livsmiljöer ytterligare. Som ett av de eftersträvade målen med strategin för biologisk mångfald syftar den marina handlingsplanen till att tillhandahålla en ram för genomförandet av dessa åtaganden, genom att föreslå åtgärder för att öka synergieffekterna mellan fiskeripolitiken och miljöpolitiken och därmed stärka den gemensamma fiskeripolitikens bidrag till EU:s miljömål. Dessutom har från jord till bord-strategin som mål att säkerställa en neutral eller positiv miljöpåverkan för alla sektorer som är involverade i livsmedelssystemet, vilket kräver en snabbare övergång till en hållbar fisk- och skaldjursproduktion.

Det behövs också samstämmighet mellan den gemensamma fiskeripolitikens externa dimension och den internationella miljöpolitiken, till exempel i regionala fiskeriförvaltningsorganisationer, regionala havskonventioner eller partnerskapsavtal om hållbart fiske.

Kommissionen

- uppmanar **medlemsstaterna** att fullt ut och skyndsamt genomföra de åtgärder som beskrivs i den marina **handlingsplanen**,

- uppmanar **medlemsstaterna** att fokusera sina insatser på att säkerställa att **målet om maximal hållbar avkastning uppnås i alla havsområden** i diskussionerna om fiskemöjligheterna för 2024,

- **kommer** att inrikta insatserna **under 2023 och 2024 på att utveckla vetenskaplig rådgivning till stöd för ekosystemansatsen** i EU:s fiskeförvaltning, genom att styra dialogen med **forskarsamhället och berörda parter**,

- uppmanar **medlemsstaterna** att säkerställa ett fullständigt och snabbt genomförande av **direktivet om engångsplast**,

- uppmuntrar **fiskare** att i sin roll som ”havets beskyddare” fortsätta att engagera sig i insamlingen av marint skräp och användningen av biologiskt nedbrytbara beståndsdelar i fiskeredskap, med stöd av utbildning och tillgängliga finansieringskällor.

- kommer senast 2024 att utfärda **fyra vägledningsdokument** som en del av genomförandet av kommissionens meddelande om **strategiska riktlinjer för ett**

[27] Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (Ramdirektiv om en marin strategi).

[28] Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar.

[29] Rådet direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

mer hållbart och konkurrenskraftigt vattenbruk i EU för perioden 2021–2030[30]. De kommer att stödja sektorns framsteg på följande områden: i) god förvaltnings- och regleringspraxis, ii) tillgång till utrymme, iv) miljöprestanda och iv) begränsning av klimatförändringarna.

Öka fiskeredskapens selektivitet och genomföra landningsskyldigheten

Oönskade fångster bidrar till att de marina resurserna minskar. Som ett ekonomiskt incitament för att påskynda övergången till ökad selektivitet införde EU 2013 en ”landningsskyldighet”, som kräver att alla fångster, inklusive oönskad fångst, landas. Landningsskyldigheten trädde i kraft fullt ut 2019. Syftet är att minska och om möjligt eliminera utkast. Utkast utgör inte bara ett stort slöseri med resurserna, det inverkar även negativt på hållbart nyttjande av de marina biologiska resurserna och de marina ekosystemen samt fiskets ekonomiska bärkraft.

År 2009, före reformen av den gemensamma fiskeripolitiken 2013, beräknades det att 1,7 miljoner ton (av alla arter) kastades överbord inom det europeiska fisket varje år, motsvarande 23 % av den totala fångsten. Detta får allvarliga negativa miljökonsekvenser, både för målarter och för icke-målarter som tas som bifångst. Enligt vetenskapliga utlåtanden[31] är nivåerna av oönskad fångst fortfarande höga i många blandade demersala fisken i EU:s vatten (mellan 20 och 30 % i Nordsjön, Keltiska havet, Biscayabukten och längs Iberiska kusten). Andelen fångst som kastas överbord varierar dock kraftigt beroende på (riktat) fiske och fiskeflotta, medan odokumenterad fångst som kastas överbord fortsätter att inverka negativt på datainsamlingen.

Resultaten av de revisioner som kommissionen inledde 2020[32] visar att de granskade medlemsstaterna inte har vidtagit de åtgärder som krävs för att säkerställa effektiv kontroll och tillsyn av landningsskyldigheten. De traditionella kontrollverktygen (t.ex. inspektioner till havs och hamn- och auktionsinspektioner av landningar/loggböcker) är otillräckliga, eftersom de endast ger en mycket begränsad ögonblicksbild av efterlevnaden vid tidpunkten för övervakningen.

I sitt förslag till ett reviderat system för fiskerikontroll[33] stöder kommissionen användningen av moderna kontrollverktyg. Kommissionen kommer att fortsätta sitt samarbete med medlagstiftarna för att nå en ambitiös överenskommelse om denna viktiga lagstiftning. Till följd av att man inte utvecklar och använder de mest effektiva kontroll- och tillsynsmetoderna, såsom elektronisk fjärrövervakning och andra moderna kontrollverktyg, finns det tecken på utbredd bristande efterlevnad och odokumenterade olagliga utkast av

[30] Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén, Strategiska riktlinjer för ett mer hållbart och konkurrenskraftigt vattenbruk i EU för perioden 2021–2030 (COM(2021) 236 final)

[31] STECF PLEN 22-01

[32] För Frankrike och Spanien, se https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/inf_21_4681. För Irland, Belgien och Nederländerna, se https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/inf_21_5342.

[33] Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 1224/2009, och om ändring av rådets förordningar (EG) nr 768/2005, (EG) nr 1967/2006 och (EG) nr 1005/2008 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1139 vad gäller fiskerikontroll (COM(2018) 368 final).

fångster[34]. Detta utgör en betydande risk – om de uppgifter som rapporteras inte återspeglar de faktiska fångsterna undergrävs kvaliteten på de vetenskapliga utlåtandena allvarligt.

Kommissionen är medveten om de befintliga strukturella svårigheterna med genomförandet av landningsskyldigheten. Trots alla berörda parters pågående insatser och samarbete för att förbättra situationen måste dock de brister som nämnts åtgärdas. De överväganden som ledde till införandet av landningsskyldigheten 2013 är fortfarande helt giltiga och dess principer, särskilt när det gäller att undvika slöseri med värdefulla resurser, är mer relevanta än någonsin.

Medlemsstaterna och forskarsamhället måste göra mer för att samla in rätt data så att de kan analysera utmaningarna i samband med genomförandet av landningsskyldigheten. Samtidigt måste fördelarna med en politik som undviker utkast och oönskade fångster göras tydligare för yrkesfiskarna. Yrkesfiskarna vet dessutom själva bäst när och var de ska fiska och samtidigt undvika oönskade fångster. Det är därför mycket viktigt att ge fiskarna i uppdrag att använda selektiva fiskemetoder och värdesätta deras insatser för att förbättra bevarandet. Fiskarna bör visa sitt engagemang genom att säkerställa full insyn i verksamheten ombord, rapportera sina fångster korrekt och leverera resultat i fråga om selektivitet.

Den gemensamma fiskeripolitiken syftar till att göra fiskeredskapen mer selektiva, så att oönskade fångster över huvud taget inte sker. Tack vare yrkesfiskarna och medlemsstaternas ansträngningar[35] har framsteg gjorts i utvecklingen av innovativa och mer selektiva redskap. Fyra år efter landningsskyldighetens fullständiga ikraftträdande behöver dock mycket mer göras.

Såsom anges i den marina handlingsplanen bör den faktiska användningen och det faktiska utnyttjandet av dessa nya redskap och av de senaste fiskemetoderna utvidgas. Medlemsstaterna bör förbättra användningen av riktat EHFVF-stöd för detta ändamål. Dessutom bör de främja en bredare användning av ny teknik för datainsamling och optimering av fisket för att minimera yrkesfiskarnas oönskade fångster.

Kommissionen

- uppmanar **medlemsstaterna, forskarsamhället, de rådgivande nämnderna och producentorganisationerna att senast våren 2024** förse kommissionen med de viktigaste uppgifter som krävs för en utvärdering av landningsskyldigheten; kommissionen kommer att ge vägledning i detta avseende,

- kommer, när referensscenariot för en sådan utvärdering har fastställts och tillräckligt tillförlitliga data har samlats in, **senast hösten 2024** att utarbeta ett mandat för en sådan utvärdering av landningsskyldigheten för att bättre informera beslutsfattarna om de befintliga åtgärdernas ändamålsenlighet, effektivitet, samstämmighet, relevans och EU-mervärde.

[34] https://www.efca.europa.eu/en/content/compliance-evaluation. https://cinea.ec.europa.eu/publications/synthesis-landing-obligation-measures-and-discard-rates_en. https://cinea.ec.europa.eu/publications/synthesis-landing-obligation-measures-and-discard-rates-mediterranean-and-black-sea_en.

[35] Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet, Mot ett mer hållbart fiske i EU: lägesrapport och riktlinjer för 2023. COM(2022) 253 final.

4. FÖRBÄTTRAD FÖRVALTNING AV DEN GEMENSAMMA FISKERIPOLITIKEN

Den gemensamma fiskeripolitiken styrs av principen om god förvaltning. I denna anda ger den regionala strategi som infördes genom 2013 års reform medlemsstaterna möjlighet att samarbeta i regionala grupper och utforma regionala bevarandeåtgärder genom gemensamma rekommendationer. Dessutom stärker den gemensamma fiskeripolitiken samarbetet mellan berörda parter genom att de rådgivande nämnderna deltar. Nämnderna ger rekommendationer till kommissionen, medlemsstaterna och de regionala grupperna, och berörda parter insikter som stöder utvecklingen av bevarande- och förvaltningsåtgärder.

Inledningsvis fokuserade de regionala grupperna främst på sin utformning och genomförandet av landningsskyldigheten. Arbetet med bevarandeåtgärder enligt artikel 11 i förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken[36], som är nödvändigt för att säkerställa efterlevnaden av de skyldigheter som följer av EU:s miljölagstiftning och förordningen om tekniska åtgärder[37], började inte påskyndas förrän 2021. Utvecklingen har varit mycket ojämn i de olika havsområdena.

I enlighet med den marina handlingsplanen måste medlemsstaterna förnya sitt åtagande att öka effektiviteten, hastigheten och ambitionsnivån i det regionaliserade arbetet, särskilt när det gäller genomförandet av miljölagstiftningen enligt artikel 11 i den gemensamma fiskeripolitiken. I detta syfte bör medlemsstaterna hantera bristen på tillräckliga resurser för arbetet i regionala grupper, ytterligare öka de berörda parternas deltagande och stärka den vetenskapliga basen. Kommissionen kommer att bedöma framstegen i genomförandet av den marina handlingsplanen i sin halvtidsöversyn av strategin för biologisk mångfald under första halvåret 2024 och kommer, beroende på sin bedömning av de framsteg som gjorts och i linje med sin initiativrätt, att överväga om det behövs ytterligare åtgärder, inbegripet lagstiftningsåtgärder.

Kommissionen

- uppmanar **medlemsstaterna** att från och med **2023** fullt ut genomföra de förvaltningsåtgärder som anges i den marina handlingsplanen,

- uppmanar **medlemsstaternas regionala fiskerigrupper** att från och med **2023** i högre grad involvera berörda parter, särskilt de rådgivande nämnderna, i de regionala organisationerna för att säkerställa att både fiskerier och miljömyndigheter deltar,

- uppmanar **medlemsstaterna** att från och med **2023** anslå tillräckliga resurser till arbetet

[36] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 av den 11 december 2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG.

[37] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1241 av den 20 juni 2019 om bevarande av fiskeresurserna och skydd av marina ekosystem genom tekniska åtgärder, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1967/2006 och (EG) nr 1224/2009, och Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1380/2013, (EU) 2016/1139, (EU) 2018/973, (EU) 2019/472 och (EU) 2019/1022, samt om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 894/97, (EG) nr 850/98, (EG) nr 2549/2000, (EG) nr 254/2002, (EG) nr 812/2004 och (EG) nr 2187/2005.

i de regionala grupperna.

God förvaltning är också beroende av större öppenhet. Artikel 17 i den gemensamma fiskeripolitiken anger tydligt att medlemsstaterna, när de fördelar fiskemöjligheter, ska använda transparenta och objektiva kriterier, inbegripet miljömässiga, sociala och ekonomiska kriterier. Berörda parter måste få tydlig information om hur medlemsstaterna fördelar fiskemöjligheter och förvaltar flottkapaciteten på nationell nivå. Kommissionen kommer därför att arbeta tillsammans med vetenskapliga organ och med medlemsstaterna för att ytterligare bedöma och säkerställa insynen i dessa kriterier och deras överensstämmelse med den gemensamma fiskeripolitikens bestämmelser, och för att uppmuntra användningen av kriterier som kan främja hållbara fiskemetoder och stödja småskaliga fiskare och kustfiskare, som står för nästan 75 % av alla fiskefartyg som är registrerade i EU och nästan hälften av all sysselsättning inom fiskerisektorn.

EU-organet för marknadsbevakning (Eumofa)[38] tillhandahåller redan öppenhet på marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter, men mer öppenhet krävs för att även konsumenterna ska kunna göra välgrundade val. Såsom tillkännages i från jord till bord-strategin är det viktigt att fortsätta arbetet med det initiativ för ett hållbart livsmedelssystem som kommissionen planerar att föreslå under 2023 för en harmoniserad EU-strategi för hållbar livsmedelsproduktion.

Slutligen kräver en god förvaltning av fiske och vattenbruk en tydlig, stabil och rättvis tillgång till havsområdet, med beaktande av den ökande konkurrensen om dess användning bland ekonomiska sektorer. I direktivet om havsplanering[39] fastställs en ram för att minska konflikterna i havsområdet och främja synergier mellan olika havsrelaterade verksamheter. Genom att öka förutsägbarheten, öppenheten och rättssäkerheten uppmuntrar det dessutom investeringar.

Medlemsstaterna bör bygga vidare på detta direktiv för att förbättra samordningen mellan processerna inom fiskeförvaltning och havsplanering. Den ökade användningen av haven för andra ändamål än fiske, såsom för marina skyddsområden eller förnybar energi, kräver dessutom mer regional anpassning av havsplaneringen som sträcker sig bortom medlemsstatsnivån.

Kommissionen

- **kommer att be vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF) att under 2023 analysera** de kriterier som medlemsstaterna använder för fördelningen av fiskemöjligheter på nationell nivå,

- **kommer under 2023 att inleda diskussioner med medlemsstaterna och berörda parter i syfte att utarbeta anvisningar om fördelningen av fiskemöjligheter för att förbättra insynen, främja hållbara fiskemetoder i hela EU och stödja småskaliga fiskare och kustfiskare.**

[38] https://www.eumofa.eu/.

[39] Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/89/EU av den 23 juli 2014 om upprättandet av en ram för havsplanering.

5. ANPASSNING TILL ÄNDRADE FISKEINTRESSEN UTANFÖR EU:S VATTEN

De senaste årens politiska och geopolitiska utveckling, såsom brexit och Rysslands brutala krig mot Ukraina, har visat hur den föränderliga geopolitiska situationen i Europa påverkar EU:s fiskeripolitik och dess nära koppling till sjöfartsskyddet. Båda händelserna har lett till förändrade intressen hos vissa medlemsstaters fiskeflottor, men också hos andra kuststater, vilket har påverkat förbindelserna mellan kuststater på fiskeområdet.

Dynamiken i fiskeförbindelserna med och mellan kuststaterna i Nordostatlanten har förändrats avsevärt. Före brexit förvaltade EU tio totala tillåtna fångstmängder tillsammans med Norge och tre bestånd tillsammans med kuststaterna. I dag delas ytterligare 76 totala tillåtna fångstmängder med länder utanför EU, varav sju helt och hållet i Förenade kungarikets vatten (som EU har fiskerättigheter till). Denna nya situation har skapat ytterligare utmaningar när det gäller att uppnå de centrala målen och principerna för den gemensamma fiskeripolitiken. Efter brexit tillhandahåller handels- och samarbetsavtalet strukturen för de bilaterala förbindelserna mellan EU och Förenade kungariket. Det integrerar aspekter av fiske och handel och fastställer ramen för årliga samråd med Förenade kungariket om fastställande av fiskemöjligheter för de gemensamma bestånden. EU är också på väg att slutföra ett nytt trilateralt ramavtal om fiske med Norge och Förenade kungariket. Det kommer att skapa en ny plattform för trilateralt samarbete i Nordsjön, med spinoff-effekter för samarbete, arbetsgrupper och årliga samråd kring våra trilaterala gemensamma bestånd. Dessa befintliga strukturer bör bidra till att utveckla förvaltningsåtgärder för specifika frågor, samtidigt som parternas regleringsautonomi erkänns.

Rysslands hänsynslösa väpnade angrepp mot Ukraina har fört kriget tillbaka till Europa, med nya faror och negativa spridningseffekter för sjöfartsskyddet, som står inför utmaningar till följd av territoriella tvister, konkurrens om naturresurser och hot mot den fria sjöfarten. Detta skapar nya spänningar i europeiska havsområden. I denna föränderliga geopolitiska situation kommer EU att stärka samarbetet med likasinnade partner i sitt eget närområde och i andra havsområden av strategisk betydelse. EU har avbrutit de bilaterala samråden med Ryssland om Östersjön samt kontakterna med regionala fiskeriförvaltningsorganisationer och den gemensamma havsagendan för Svarta havet.

Den föränderliga situationen för sjöfartsskyddet i Svarta havet innebär negativa ekonomiska konsekvenser för fiskare och kustsamhällen i de berörda EU-medlemsstaterna. På grund av säkerhetshot har kriget i Ukraina lett till ett avbrott i fiskeverksamheten, till exempel på grund av flytande minor på drift. Det har också lett till en förlust av biologisk mångfald, vilket särskilt återspeglas i en oroväckande ökning av dödligheten hos valar i Svarta havet.

Kopplingen mellan klimatförändringarna, miljöförstöringen av kust- och havsområden samt sjöfartsskyddet kommer att tas upp i den kommande uppdateringen av den europeiska strategin för sjöfartsskydd och dess handlingsplan samt i det kommande gemensamma meddelandet om klimatförändringar, miljöförstöring, säkerhet och försvar.

Kommissionen

- kommer **under 2023 att uppdatera den europeiska strategin för sjöfartsskydd och dess handlingsplan**,

- kommer att lägga fram ett **gemensamt meddelande om klimatförändringar,**

miljöförstöring, säkerhet och försvar.

6. DEN GEMENSAMMA FISKERIPOLITIKEN UTNYTTJAR POTENTIALEN I HÅLLBAR INNOVATION OCH HÅLLBARA INVESTERINGAR

Fiskeri- och vattenbrukssektorernas lönsamhet och attraktionskraft är också beroende av deras innovations- och investeringskapacitet. Det finns ett klart behov av hållbar innovation och strukturella investeringar i hela värdekedjan, särskilt när det gäller att förbättra energieffektiviteten, övergå till mer hållbara fiskeredskap, minska miljö- och klimatavtrycket, förbättra säkerheten och främja välbefinnande i arbetet. Nästa generation av fiskefartyg och vattenbruksanläggningar kommer att behöva drivas med mindre påverkan och förbruka mindre resurser.

Dessutom är teknisk innovation avgörande för att utveckla nya affärsmöjligheter och främja ekonomisk diversifiering. Digital teknik kan ge fiskare och vattenbrukare en konkurrensfördel, samtidigt som datainsamlingen, kontrollen och tillsynen, spårbarheten och konsumentinformationen förbättras och en ny generation arbetstillfällen skapas. Det gör fisket och vattenbruket effektivare, underlättar direktförsäljning och främjar öppen, effektiv och användarvänlig kontroll och övervakning av fisket. Några exempel är elektroniska fjärrövervakningssystem, såsom övervakningskameror och sensorer, artificiell intelligens, automatiserad dataanalys, kontinuerlig mätning och registrering av maskinstyrka samt drönare för att säkerställa bevakning. Digital teknik erbjuder också möjligheter att samla in ett bredare spektrum av data som underlag för vetenskapliga processer och beslutsprocesser, genom att förenkla processerna och minska den administrativa bördan för aktörerna i datainsamlingsprocessen. Detta är avgörande för att främja lika villkor och få ett kontinuerligt flöde av kvalitetsinformation om fiskbestånd, konsumenternas preferenser och miljöförhållanden.

Medlemsstaterna bör säkerställa att deras EHFVF-program levererar enligt förväntningarna när det gäller bidrag till innovation, digitalisering och energiomställning i värdekedjorna för fiske och vattenbruk, och kompletterar Horisont Europa och dess uppdrag ”Återställa våra hav och vatten senast 2030”. Den europeiska digitala tvillingoceanen kommer till exempel att kombinera data, modeller och annan digital teknik och tillhandahålla kunskapsbaserad information som är relevant för fiskeförvaltningen. Kommissionen uppmanar medlemsstaterna att bidra till utvecklingen av detta digitala kunskapssystem, särskilt genom att göra sina övervakningsdata och bedömningsverktyg tillgängliga genom den europeiska digitala tvillingoceanen, och uppmuntrar dem att utnyttja uppdragsprojekten och andra åtgärder för att förbättra sin marina övervakningskapacitet.

Ny teknologi och teknik måste utvecklas och testas ytterligare, samtidigt som deras användning utvidgas, marknaden för dem utvecklas och de görs ekonomiskt överkomliga för investerare. Berörda parter bör stärka sitt samarbete inom innovativa projekt genom att utbyta bästa praxis och gemensamt utveckla ny teknik. De bör utnyttja befintliga processer och kanaler för samarbete. Strategier för smart specialisering är till exempel en kraftfull drivkraft för innovation på regional nivå som kan främja konkurrenskraften i värdekedjan för fiske och vattenbruk och stödja dess tekniska utveckling. Kommissionen kommer att fortsätta att stödja denna process genom plattformen med strategier för smart specialisering för den hållbara blå

ekonomin[40]. Den har också lanserat observatoriet för den blå ekonomin för att tillhandahålla information i nästan realtid och viktiga socioekonomiska indikatorer om EU:s blå ekonomi[41]. Det är mycket viktigt att medlemsstaterna och berörda parter använder tillgängliga finansieringskällor för att upptäcka outnyttjade möjligheter för affärer, investeringar och know-how samt för att dra nytta av EU:s forskningsanläggningar.

För att uppmuntra och stödja denna process kommer kommissionen att inrätta en årlig utmärkelse för hållbar innovation inom fisket. Den kommer att framhålla bästa praxis från sektorn och underlätta spridningen av den. I detta syfte kommer kommissionen att uppmana de rådgivande nämnderna att föreslå tilldelningskriterier samt kriterier för valet av en oberoende jury.

Innovation bör leda till investeringar och skapa utsikter till lönsamhet. Såsom framhålls i meddelandet om energiomställningsinitiativet är det nödvändigt att begränsa fiskeri- och vattenbrukssektorns bidrag till klimatförändringarna och minska dess kostsamma beroende av fossila bränslen. Med tanke på den enorma ökningen av energipriserna under 2022 riskerar större delen av sektorn fortfarande att bli ekonomiskt ohållbar. Därför bör en påskyndad energiomställning i värdekedjan inriktas på att sänka driftskostnaderna för energi och samtidigt bidra positivt till den europeiska gröna givens mål om klimatneutralitet, minskning av föroreningar samt biologisk mångfald. Användningen av befintlig teknik (t.ex. el, hybridteknik, vindkraft och solenergi) måste påskyndas, samtidigt som forskning och testning av ny teknik (t.ex. vätgas) måste främjas.

På det hela taget behövs ytterligare investeringar i design, teknik och avancerade lösningar för att göra ”framtidens fartyg” mer energieffektiva, med större selektivitet, optimering och precision i fisket. Detsamma gäller ”framtidens vattenbruksanläggning” som skulle öka produktionen av skaldjur och alger och därmed minska vattenbrukets miljö- och klimatavtryck. Offentlig EU-finansiering kan underlätta sådana investeringar. För att hantera några av dessa utmaningar utgör energiomställningsinitiativet en stödjande ram som identifierar och åtgärdar hinder och skapar strukturer för långsiktigt samarbete på detta område.

Utöver teknisk innovation bör god praxis som leder till en minskning av fiskets och vattenbrukets klimat- och miljöavtryck främjas. Som en del av genomförandet av EU:s strategiska riktlinjer för vattenbruk[42] kommer kommissionen att utarbeta ett vägledande dokument om miljöprestanda. Det kommer till exempel att omfatta användning av hållbara proteinkällor för foder, fodereffektivitet, energieffektivitet och användning av förnybara resurser samt främjande av lågtrofisk vattenbruksproduktion, såsom odling av blötdjur och alger och integrerade multitrofiska vattenbrukssystem[43].

För att öka fiskeflottans användning av nya tekniska lösningar, och med tanke på att vissa av dem är tyngre och kräver mer utrymme än de traditionella, behövs även bedömningar av volymen[44] ombord, vilket också är en viktig parameter för att förbättra säkerheten och

---

40 https://s3platform.jrc.ec.europa.eu/.

41 https://blue-economy-observatory.ec.europa.eu/index_en.

42 Se fotnot 30 ovan.

43 COM(2022) 592 final och COM(2021) 236 final.

44 Volym (uttryckt i bruttodräktighet) är en av parametrarna för definitionen av fiskekapacitet, tillsammans med maskinstyrka (uttryckt i kW).

arbetsvillkoren. Den gemensamma fiskeripolitiken möjliggör privata investeringar i nya, hållbara och säkra fartyg, samtidigt som den säkerställer att flottans totala fiskekapacitet inte ökar. Medlemsstaterna kan fördela sin fiskekapacitet på ett flexibelt sätt, inom en gräns som fastställs i den gemensamma fiskeripolitiken och inom ramen för systemet för inträde/utträde (dvs. all kapacitet som inträder i flottan måste kompenseras genom en motsvarande kapacitetsminskning). Såsom framhölls i 2019 års utvärdering av systemet för inträde/utträde[45] har flera medlemsstater en marginal mellan flottornas aktiva kapacitet och deras fiskekapacitetstak. De kan och bör vid behov fördela denna marginal för att underlätta moderniseringen av flottan. I detta sammanhang bör all omfördelning av kapacitet kräva en tillförlitlig övervakning av kapaciteten, inbegripet maskinstyrkan[46].

Kommissionen

- uppmanar **medlemsstaterna** att **från och med 2023** öka öppenheten och flexibiliteten i sin förvaltning av fiskekapaciteten, i samarbete med sektorn, och att underlätta en eventuell omfördelning där det behövs för strukturella investeringar ombord, inbegripet med ekonomiskt stöd från EU och på nationell nivå där detta är berättigat,

- uppmuntrar **partnerskapet för energiomställning** (som inrättats inom ramen för energiomställningsinitiativet), **rådgivande nämnder och arbetsmarknadens parter** att **senast 2024** lägga fram konkreta, praktiska och hållbara förslag till modernisering av fartyg för att förbättra säkerheten, energieffektiviteten och arbetsvillkoren ombord,

- uppmanar **de rådgivande nämnderna** att under 2023 bidra till inrättandet av en årlig utmärkelse för hållbar innovation inom fisket, med målet att dela ut den för första gången **2024**,

- uppmanar medlemsstaterna att stödja innovation och främja god praxis inom vattenbruk samt lågtrofisk vattenbruksproduktion såsom blötdjursodling, algodling och system för integrerad multitrofisk akvakultur.

7. DEN GEMENSAMMA FISKERIPOLITIKEN – ETT ÅRTIONDE AV KONKRETA RESULTAT

Reformen av den gemensamma fiskeripolitiken 2013 var ett genombrott. I och med att det ordinarie lagstiftningsförfarandet utvidgades till att omfatta fiske enades medlagstiftarna om en ny rättslig ram som för första gången sammanförde de sociala, ekonomiska och miljömässiga dimensionerna av EU:s fiskeripolitik. Det möjliggjorde ett ökat egenansvar, även på regional nivå, och ett förbättrat samarbete mellan den berörda fiskerisektorn och andra berörda parter.

[45] SWD(2019) 312 final.

[46] Europeiska kommissionen, generaldirektoratet för havsfrågor och fiske, Study on engine power verification by Member States: final report, Europeiska unionens publikationsbyrå, 2019, https://data.europa.eu/doi/10.2771/945320.

Ett årtionde senare ser vi konkreta framsteg mot ett mer hållbart fiske på fältet. Yrkesfiskarna, det civila samhället, medlemsstaterna och EU har bidragit till att återuppbygga kritiska fiskbestånd i EU och till att få flottorna att nå lönsamma nivåer. Under 2009 hade EU endast fem fiskbestånd som fiskades på ett hållbart sätt, under 2022 var de över 60 och förbättringarna fortsätter. Fleråriga förvaltningsplaner med ambitiösa hållbarhetsmål utgör nu grunden för ett enhetligt årligt beslutsfattande om fiskemöjligheter. Yrkesfiskarna fortsätter sina ansträngningar för att göra sin verksamhet mer selektiv och minska sin påverkan på den marina miljön[47].

Dessa förbättringar i fråga om miljömässig hållbarhet, tillsammans med ökad förutsägbarhet tack vare en stabil rättslig ram, har lett till förbättrade ekonomiska resultat sedan 2013[48]. Det finns starka belägg[49] för att den gemensamma fiskeripolitiken också har lett till effektiva och välorganiserade fisk- och skaldjursmarknader som bidrar till öppenhet och stabilitet i leveranskedjan och därmed till livsmedelsförsörjningen.

Med sin robusta ram för fiskeförvaltning föregår EU också med gott exempel när det gäller att driva på ett hållbart fiske i hela världen. EU:s insatser var till exempel avgörande för att inrätta en ny och ambitiös förvaltningsram i Medelhavet och Svarta havet.

EU har också drivit på de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas agenda, som avsevärt har förbättrat hållbarheten tack vare sina system för fiskeförvaltning och fiskekontroll. Under 2021 var 54 av de 55 bevarandeåtgärder som antagits av regionala fiskeriförvaltningsorganisationer för förvaltningen av de bestånd som omfattas av deras behörighet förenliga med vetenskapliga utlåtanden. EU har också stött främjandet av ILO:s arbete med sociala aspekter i flera regionala fiskeriförvaltningsorganisationer[50]. I Medelhavet och Svarta havet syftar AKFM:s strategi för 2030 till att främja principen om anständigt arbete, bland annat genom rättvisa och säkra arbetsvillkor och tillgång till socialt skydd.

Dessutom var EU:s engagemang avgörande för att få bestånden av blåfenad tonfisk att gå från randen till kollaps upp till hållbara nivåer. Av den kommersiella tonfiskfångsten i världen kommer nu 87 % från bestånd med sunda abundansnivåer. När det gäller de bestånd som fiskas av EU:s flotta förvaltas 17 av 20 tonfisk- och tonfiskliknande bestånd som omfattas av de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas behörighet på ett hållbart sätt.

---

47 Som exempel kan nämnas de nya plattfiskredskap som införts i Östersjön, de nya nätredskapen inom fisket efter piggvar i Svarta havet för att minska bifångsterna av känsliga arter samt de nya bottenredskapen inom fisket av djuphavsräkor, som minskade bränsleförbrukningen och påverkan på havsbottnen i Medelhavet. I Medelhavet är erfarenheterna från det marina skyddsområdet Columbretes i Spanien och från området Jabuka/Pomo Pit med fiskebegränsningar i Adriatiska havet också exempel på hur alla aktörer kan involveras i utvecklingen och genomförandet av förvaltningsåtgärder. Detta har banat väg för ett betydande arbete inom AKFM när det gäller inrättandet av tio områden med fiskebegränsningar i Medelhavet.

48 Europeiska kommissionen, gemensamma forskningscentrumet, vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen, *The 2022 annual economic report on the EU fishing fleet (STECF 22-06)*, Virtanen, J. (redaktör), Guillen, J. (redaktör), Prellezo, R. (redaktör), Sabatella, E. (redaktör), Europeiska unionens publikationsbyrå, 2022.

49 Rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av förordningen om en samlad marknadsordning, COM(2023) 101.

50 Till exempel Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (Iccat), Kommissionen för bevarande och förvaltning av långvandrande fiskbestånd i västra och mellersta Stilla havet (WCPFC) och Indiska oceanens tonfiskkommission (IOTC).

EU har också spelat en nyckelroll i de avgörande framstegen vid den internationella konferensen om marin biologisk mångfald i områden utanför nationell jurisdiktion. EU leder koalitionen för höga ambitioner med 50 länder och kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa en snabb och ambitiös överenskommelse under 2023. På samma sätt bidrog EU på ett avgörande sätt till ingåendet av avtalet om att förebygga oreglerat fiske på det fria havet i centrala Norra ishavet 2018 och WTO-avtalet om förbud mot vissa fiskesubventioner 2022. EU leder också insatserna för att utse nya storskaliga marina skyddsområden i Södra ishavet. EU:s internationella ledarskap har också bidragit till att säkerställa framsteg i kampen mot IUU-fiske, för vilket EU har uppvisat de bästa resultaten. Dessutom ger partnerskapsavtalen om hållbart fiske med länder utanför EU ömsesidiga fördelar för både EU och partnerländerna och deras befolkningar. De senaste partnerskapsavtalen om hållbart fiske innehåller människorättsklausuler och integrerar lokalbefolkningarnas behov ytterligare.

För vattenbruket infördes nya verktyg för att främja ett hållbart vattenbruk genom 2013 års reform av den gemensamma fiskeripolitiken. Tillsammans med EU-finansiering har detta möjliggjort framsteg när det gäller hållbarhet och konkurrenskraft inom denna viktiga sektor. Under 2021 antog kommissionen nya strategiska riktlinjer[51] och berörda medlemsstater uppdaterade sina nationella strategiska vattenbruksplaner i enlighet med dessa.

Förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken från 2013 ger den stabilitet som fiskerisektorn behöver. Dess hörnstenar är fortfarande miljömässig, social och ekonomisk hållbarhet, effektivt regionalt samarbete och vetenskapsbaserat beslutsfattande. Dessa hörnstenar är mer relevanta än någonsin för att trygga en lokal livsmedelsproduktion samt minska miljöpåverkan och växthusgasutsläpp. Att återuppbygga fiskbestånden över nivåerna för maximal hållbar avkastning utgör fortfarande grunden för att uppnå dessa centrala mål.

Flera utmaningar kvarstår dock för att den gemensamma fiskeripolitiken ska kunna genomföras fullt ut. En snabbare och mer strukturell omvandling behövs för att minska fiskets och vattenbrukets miljö- och klimatpåverkan. Detta är nödvändigt för att återställa en hälsosam marin miljö och säkerställa livsmedelstryggheten samt för att hjälpa sektorn att snabbt bli mer resilient, öka energieffektiviteten och bidra till klimatneutralitet. Detta kommer att hjälpa sektorn att minska bränslekostnaderna och utvecklas med grön energi.

I detta meddelande framhålls ett antal specifika inslag i den gemensamma fiskeripolitiken där genomförandet måste stärkas och/eller ytterligare bedömningar och reflektioner krävs för att säkerställa att sektorn, samhället i stort och naturen fullt ut kan dra nytta av den enorma potentialen i denna politik. Vissa av dessa aspekter behandlas också mer i detalj i den marina handlingsplanen och energiomställningsinitiativet.

Det gäller särskilt

- landningsskyldigheten och dess kostnader och fördelar för samhället och yrkesfiskarna,
- bidraget till genomförandet av miljölagstiftning och tillhörande förvaltningssystem,
- förbättringen av kunskapsbasen och förstärkningen av ekosystemansatsen, med beaktande av både socioekonomiska och miljömässiga mål,
- yrkets framtid och generationsskiftet,

[51] Se fotnot 30 ovan.

- utnyttjandet av EU:s forsknings- och finansieringsmöjligheter,
- tilldelningen av kvoter på nationell nivå och insynen i processen,
- ramen för flottkapaciteten och dess relevans för strukturella investeringar ombord, inbegripet till stöd för sektorns energiomställning,
- förbättrad utveckling av sociala indikatorer för att göra de socioekonomiska rapporter som används vid utarbetandet av fiskeförvaltnings- och bevarandeåtgärder mer robusta.

8. EN ”PAKT FÖR FISKET OCH HAVEN” SOM BANAR VÄG FÖR FRAMTIDEN

Med utgångspunkt i de framsteg som gjorts sedan den senaste reformen 2013 är den framtida gemensamma fiskeripolitiken en politik som möjliggör och stöder i) fiske och vattenbruk i samklang med naturen, ii) fiskefartyg och vattenbruksanläggningar som bedriver verksamhet med mindre påverkan och mindre resurser, iii) fisk och skaldjur som bidrar till att trygga livsmedelsförsörjningen och stärka motståndskraften och hållbarheten i livsmedelssystemen i EU, samt iv) fiskare och vattenbrukare som kan uppnå tillfredsställelse, erkännande och ekonomiskt välstånd inom sitt yrke.

En framtidssäkrad gemensam fiskeripolitik måste säkerställa att fiskare och vattenbrukare uppmuntras och får stöd för innovation och användning av den senaste tekniken. Innovation kommer att göra fiske- och odlingsverksamheten mer effektiv och lönsam, säkerställa en koldioxidsnål livsmedelsförsörjning och bidra till hälsosamma hav och vatten samt hållbara livsmedelssystem. Bättre skydd av marina ekosystem kommer också att hjälpa oss att hantera oundvikliga effekter av klimatförändringen, såsom marina värmeböljor, förändringar i trofiska förhållanden och försurning.

Framtidens fartyg och fiskodlingar kommer att eliminera fiskeri- och vattenbrukssektorernas beroende av fossila bränslen och bli betydligt mer energieffektiva. Fartygen kommer att drivas med förnybar energi och förnybara bränslen samt ren och energineutral framdrivning och på så sätt hantera klimatförändringar och föroreningar till havs. De kommer också att vara mer selektiva och effektivisera fisket tack vare den senaste tekniken för precisionsfiske. Slutligen kommer den gemensamma fiskeripolitiken att stödja framtidens fiskare, som kommer att använda mer hållbara fiskeredskap och vara mer flexibla mot bakgrund av klimatförändringen, förlusten av biologisk mångfald och förändringar till havs genom att tillfälligt kunna övergå till andra verksamheter inom den blå ekonomin och till offentliga tjänster för att minska trycket på fiskresurserna. Fisket kommer att vara innovativt och säkert och utföra den viktiga uppgiften att skydda havet.

Utgångspunkten är att säkerställa ett korrekt genomförande av de befintliga rättsliga kraven så att alla data, all kunskap och alla synpunkter finns tillgängliga som underlag för diskussioner med alla berörda parter. Som beskrivs i det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer detta meddelande intensifierar de berörda parterna sitt samarbete för att uppnå målen för den gemensamma fiskeripolitiken, vilket banar väg för ett värdefullt samarbete under de kommande åren.

Det omfattande samråd med berörda parter som genomfördes för att utarbeta detta meddelande visade mycket tydligt att endast fiske och vattenbruk som förvaltas i en anda av samarbete och förtroende mellan offentliga myndigheter på alla nivåer – forskarsamhället,

fiskare och vattenbrukare och deras organisationer samt det civila samhället – kan ge ambitiösa resultat i fråga om både hållbarhet och lönsamhet.

Mot bakgrund av ovanstående uppmanar kommissionen medlemsstaterna, fiskeaktörerna och forskarsamhället att ansluta sig till kommissionen i en ”pakt för fisket och haven” för att på nytt bekräfta det gemensamma åtagandet att fullt ut genomföra den nuvarande politiken och bidra till nödvändiga reflektioner och bedömningar av vissa delar av den gemensamma fiskeripolitiken. Detta kommer sedan att bidra till en diskussion mellan fiskeförvaltare och berörda parter om en framtidssäkring av politiken när det gäller både social och miljömässig motståndskraft.

Pakten kommer att bygga på följande huvudprinciper:

- Fullständig **efterlevnad av de befintliga reglerna**, för att säkerställa att fisket bedrivs på hållbara nivåer och för att avsevärt minska de negativa effekterna på de marina ekosystemen.
- Större **öppenhet** i fråga om förvaltning och beslutsfattande för att säkerställa att alla berörda parter deltar i processen och har fullständig information om reglerna.
- **Förbättrad förvaltning**, med närmare kopplingar till andra politikområden för att utveckla ett större helhetsperspektiv som även hanterar andra påfrestningar på den marina miljön, och genom ytterligare framsteg i EU:s samarbete med länder utanför EU för att säkerställa lika villkor.
- **Erkännande av yrkesfiskarnas roll som ”havets beskyddare”** och tillhandahållande av en ram till stöd för sektorns socioekonomiska motståndskraft, miljömässiga hållbarhet och generationsskifte.
- En **framåtblickande strategi tack vare mer forskning och innovation**, som gör det möjligt för sektorn att bidra till klimatneutralitet (bland annat genom ”framtidens fartyg” och mer hållbara fiskeredskap och fiskemetoder) för att underlätta precisionsfiskets utveckling, utforma framtidens fiskeyrke och samla in de data som behövs för den framtida politiska utvecklingen.

Den nuvarande gemensamma fiskeripolitiken, tillsammans med åtgärder som härrör från detta meddelande, den marina handlingsplanen och energiomställningsinitiativet, möjliggör större engagemang och investeringar i framtiden. Pakten för fisket och haven är en uppmaning om att arbeta tillsammans för att göra de nödvändiga förbättringarna av genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken på kort sikt samt inleda en ny fas av diskussioner mellan samtliga fiskeaktörer. Det är en uppmaning om att vid behov anpassa politiken för att kunna hantera nya utmaningar och realiteter och bygga upp en gemensam förståelse för vad vi vill uppnå. Om alla berörda parter går samman och gör sin del kommer den gemensamma fiskeripolitiken att bidra till att optimera förvaltningen och generera gemensamma vinster som svar på de växande utmaningar som fiske och vattenbruk, marina ekosystem och kustsamhällen står inför.